

Че походът на Барбароса не е бил чисто кръстоносенъ, за удостоверение на долната забълбжка служи обстоятелството, че и съ пристигането си въ Одринъ, кръстоносцитѣ сж продължавали схваткитѣ си съ византийцитѣ и даже воювали. Населението изъ Одринско се разбѣгва, а Барбароса ударва на околнитѣ крѣпости, дори до Ц-дѣ. Така, при Димотика сж били избити 1500 души гърци. Но това, което Барбароса ималъ прѣдъ очи и не можалъ да осъществи, се сбждва при послѣдующия кръстоносенъ походъ. Асѣнъ и Петръ ще сж прѣговаряли съ Барбароса за задружни акции срѣщу византийцитѣ още въ Пловдивъ. Въ края на 1189 г. Петръ праща посланници въ Одринъ и прѣдлага на Барбароса помощъ отъ 40,000 българи и комани¹⁾. Мотивитѣ му ще сж били, очевидно, за да усигори положението си и подъ Балкана, ако не и единствено да придобие царската си титла. Исакъ Ангелъ, наученъ за това съвсѣмъ не шеговито прѣдложение, спира враждебнитѣ си дѣйствия срѣщу кръстоносцитѣ и имъ прѣдлага даже помощъ чрѣзъ флота за да ги прѣкара въ М. Азия. Барбароса, все още на пжтъ за Иерусалимъ, при такива условия, интъкъ наклоненъ да кооперира съ българитѣ, не е можелъ да изпълни прѣдложението имъ. Тѣй се завършва тоя кръстоносенъ походъ, който чрѣзъ съдѣйствието на българитѣ разклаща византийското владичество въ прибалканскитѣ области, въ границитѣ на Византия. По-сложенъ и интересенъ става въпросътъ при послѣдующия кръстоносенъ походъ, въ който Калоянъ имаше да сломи три български врага: византийската империя въ П-ва, тая на „латинитѣ“ и най-отровния отъ тѣхъ врагъ — българското безначалие и самоизтрѣба.

1522, дѣто кръстоносцитѣ се хвалятъ, че прѣвзели Македония и Тракия, и че българитѣ били заедно съ тѣхъ, па и павликениитѣ имъ били вѣрни: *tota Macedonia et Thracia usque ad muros Const. nobis subiecta est... Blachi nobiscu sunt, Armeni fideles nostri sunt etc.* Че тия „Армени“ сж вече почти побългаренитѣ еретици, заселени подъ Балкана отъ Конст. Копронима и Цимисхий, ср. Nicet. 527.

¹⁾ По Michaud, види се погрѣшно, само комани.